

стор.2

ФІНАНСОВА ДИСЦИПЛІНА

Невігластво приносить набагато більше скорбот, ніж освіченість, бо через відсутність знання гине народ.

стор.4-5

МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ - НЕ ЗОВСІМ ЛЮТИЙ

Сьогодні в церкві свято, троє братів будуть рукопокладені на дияконське служіння, адже географія праці розширюється...

стор.6

НЕ ПОМЕР, АЛЕ СПІТЬ

«Мойсєєв помирає важко, він боровся зі смертю, але помер християнином».

ГОЛОС НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№2 лютий 2024

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

ЗВЕРНЕННЯ

ДНІ ЗАГАЛЬНОНАЦІОНАЛЬНИХ ПОСТУ І МОЛИТВИ

Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій до Загальнонаціональної молитви і посту 1-3 березня 2024 року

Наближаються другі роковини від початку повномасштабного російського вторгнення в Україну. Героїчний спротив Сил Оборони України та всього українського народу дозволив зупинити агресора, зруйнувати план ворога й визволити частину території України від російських окупантів.

Висловлюємо вдячність міжнародним партнерам та церквам і народам світу, які шанують цінність людського життя й допомагають українцям захищати сво-

боду й незалежність України від російської агресії.

Разом із тим глибоко впевнені, що головним чинником у захисті нашої держави та збереженні життів є Божа допомога. Святе Письмо говорить до нас: «Народе, кожного часу надійтесь на Нього, серце своє перед Ним виливайте, Бог для нас пристановище!» (Книга Псалмів 62:9).

Щодня різні українські церкви та релігійні організації підносять молитви до Бога за захист нашої держави та перемогу у війні за незалежність України. Вважаємо, що в ці складні дні дуже важливо всім українцям звертатися до Всевишнього в молитві.

Закликаємо всі конфесії України, представників влади, українців в Україні та по всьому світу долучитися до Загальнонаціональної триденної МОЛИТВИ І ПОСТУ 1-3 березня 2024 року, відповідно до своїх релігійних традицій та в зручний день однодушно підносячи молитви Богу за Україну, за український народ, за наших воїнів, за звільнення з полону військових та цивільних, за велику перемогу!

Віримо, що зло, яке повстало проти України, неминуче буде зламане й покаране, і Божою милістю в нашу країну прийде мир, безпека та добробут!

vrciro.org.ua

ВІДКРИТТЯ ДОМОУ МОЛИТВИ В БОРОДЯНЦІ

28 січня 2024 року відбулося відкриття дому молитви в Бородянці, де місіонери з Житомирської області служать із 2022 року. Бородянка — містечко з населенням 13 тисяч осіб у Бучанському районі Київської області. У 2022 році через цей населений пункт проходив основний напрямок російського наступу на Київ. Селище зазнало великих руйнувань та побувало під окупацією. Усього загинули під час бомбардувань та були розстріляні понад 300 людей.

Урочисте богослужіння-посвячення відвідали служителі з Житомирської та Київської областей, місіонери з Кореї, із Волині приїхали заступник директора місії «Голос надії» Віталій Оніщук та редактор газети «Голос надії» Юрій Троць.

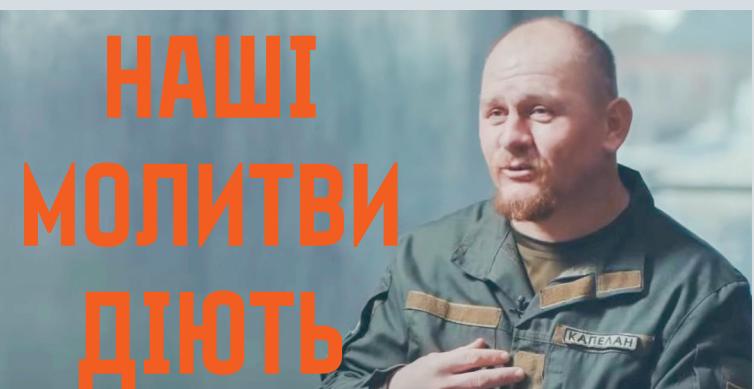
Сторінка 3

ПОЕЗІЯ

Випробувань важких два роки...
А скільки крові, сліз, смертей!
Благают люди: «Боже, доки?
Коли скінчиться безум цей?»
Поглянь на нашу Україну,
На наші села і міста:
Кат перетворює в руїни,
Вже невізнаним краї наш став.
Колись багатий і квітучий,
Який світ хлібом годував,
Злий ворог сплюндрував і змучив,
Його жорстоко обікраав.
Згорніли матері від горя,
Ховаючи синів своїх,
Сирітських сліз й вдовиних море,
Біда торкнулась майже всіх.
Дай вистояти, вічний Боже,
Нам в цій жорстокій боротьбі!
Хай підре зло не переможе,
Вся сила наша у Тобі!
Зміцни надію нашу й віру,
Щоб їхній промінь не погас,
Ти переможець, Ти — Князь миру,
Даруєш перемоги час.
Дай нам не втратити любові
Серед ненависті та зрад,
Землі вкраїнській дай обнову,
Щоб знову розцвіла, як сад.
Щоб її світло осіяло
Народи у цей час тривог,
І щоб усі вони пізнали,
Що з нами Ти, всесильний Бог.
Нема понад Твоєї сили,
Ісусе, в небі що єси.
Як Ти воскрес, устав з могили,
Так Україну воскреси!

Лідія Вудвуд

ІНТЕРВ'Ю

**НАШІ
МОЛИТВИ
ДІЮТЬ**

Степан Лисик — пастор, волонтер, капелан із с. Нові Червища Камінь-Каширського району Волинської області. Чоловік разом із небайдужими людьми здійснює поїздки на схід України, підтримуючи матеріально й духовно військовослужбовців та цивільних.

Евангельська церква с. Нові Червища є дочірньою церкви с. Тоболи, яка від початку війни активно допомагає цивільним і військовим, виготовляючи продукцію для їхніх потреб. Волонтерську діяльність Степана Лисика та його команди підтримують односельчани, незалежно від віросповідання.

Сторінка 3

МАТЕРІАЛЬНЕ СЛУЖІННЯ

ФІНАНСОВА ДИСЦИПЛІНА

УСЕ НАЛЕЖИТЬ ГОСПОДУ

Цар Давид увійшов у літа... Оглядається на прожите життя й бачить, що своєї мрії не здійснив. Сам Господь йому сказав, що храму він не побудує, тому Давид збирає всі можливі ресурси для того, щоб його син зміг це зробити. Він жертвую сам, закликає жертвувати народ, бачить, наскільки люди відкриті. І коли вони зібрали 70 тонн золота, 340 тонн срібла, 612 тонн міді, 3400 тонн заліза, Давид проголошує молитву:

«Благословенний Ти, Господи, Боже Ізраїля, нашого батька, від віку й аж до віку! ...Багатство та слава від Тебе, і Ти пануєш над усім, і в руці Твоїй сила та хоробрість, і в руці Твоїй побільшити та зміцнити все. А тепер, Боже наш, ми дякуємо Тобі, і славимо Ім'я Твоє величі. І хто бо я, і хто народ мій, що маємо силу так жертвувати, як це? Но все це від Тебе, і з Твоєї руки дали ми Тобі... Господи, Боже наш, уся ця безліч, яку ми наготовили, на збудування Тобі храму для Ймення Твоєї святости, із Твоєї руки вона, і все це Твоє! І я знаю, Боже мій, що Ти вивідуєш серце й любиш щирість. У щирості серця свого я пожертвував це все, а тепер бачу я з радістю народ Твій, який знаходитьсь тут, що жертвует себе Тобі. Господи, Боже Авраама, Ісака та Якова, наших батьків, збереж х навіки цей напрямок думок серця народу Твого, і міцно скеруй їхнє серце до Себе!» (1Хр.29:10-18).

Тобто Давид каже, що те, чим володіємо, ми отримали з Богом рук і можемо віддати Господу лише з того, що Він дав нам. Це все можна звести до однієї фрази: від Тебе Твоє Тобі ми приносимо. І саме цей текст буде лейтмотивом наших роздумів.

ЧОМУ ВАЖЛИВО ПРО ЦЕ ГОВОРІТИ?

По-перше, Писання звертає величезну увагу на тему майна й коштів. 15% всіх висловлювань Христа стосуються теми фінансів. Іншими словами, Христос про матеріальне говорив більше, ніж про молитву, і більше, ніж про небо. Це й притча про міни, про таланти, і про багача та Лазаря, і про нерозумного багача, який мав намір розширити свої стодоли та комори. Євангелія показує нам, як Христос спостерігає за людьми, які жертвують. Зокрема за вдовою, яка поклала дві лепти.

Якщо Христос про це так багато говорив, а дадайте сюди ще вислови апостолів, то ми не можемо не говорити про це.

Одного разу брат Анатолій Кліновський, який уже пішов до Господа, розповідав, що якось його запросили проводити семінар для бізнесменів. Він почав свою промову словами: «Зазвичай я проповідую людям безгрішним, — і присутні напружилися. — А сьогодні проповідуватиму людям із грошима». Усі видихнули, а служитель розповідав їм, як згідно зі Словом Божим правильно розпоряджатися матеріальними статками.

Якось я запитав свого товариша: «Скажи, що ти зробив би, якби тобі зараз дали мільйон?» Він від-

повів, як у відомому жарті: «Борги б роздав, а інші — почекали б». Але насправді Бога не цікавить, що ви робите з мільйоном, якого у вас немає і, очевидно, не буде. Його цікавить, що ви робите з із сотнею, яка у вас є.

По-друге, відсутність вчення породжує крайності. Одна з них — так звана теорія процвітання. Багато пасторів уже усвідомили її безпідставність і обплеклися на тому, що казали: «Дай Богові сто, а Він даст тебе тисячу. Дай тисячу — а Він тобі 10 тисяч». Це крайність, бо Боже Слово не дає підстав так стверджувати.

Є інша крайність: у церкві про матеріальне взагалі не говорять, і ми залишаємося фінансово неосвіченими. Багато людей приходить у життя, виростає в наших сім'ях. І з часом вони визнають, що їх не навчили, як заробляти гроші, як їх витрачати, як їх акумулювати, як ними служити. Вони не знають, у якій банці чи якому банку їх зберігати; можна чи не можна позичати.

Цих знань не дає школа. Держава також не зацікавлена в нашій фінансовій грамотності. Лише три інституції небайдужі до цього питання. Бог зацікавлений у тому, щоб ми були фінансово освіченими. Мають бути зацікавленими й батьки в тому, щоб правильно навчити цьому дітей. І церква має бути зацікавленою в тому, щоб ми володіли фінансовою грамотністю. І Боже Слово дає нам інструментарій для цього.

Ми з дружиною виховуємо п'ятьох синів і три доньки. А ще в нас є глечик, куди я відкладаю десятину. Знаю, що дехто зберігає гроші в шафі поміж одягом чи в іншому місці, ну, а в нас вони в глечиках. І ось якось одна з доньок запитує: «Тату, а що це за гроші? Чому вони окремо?» — «То десятина, доно?» — «Ага, то значить, що там має все лежати по десяточці (тобто по 10 грн)?» Я став її пояснювати, що таке десятина, що це Божі гроші й т. ін. Але при цьому подумав, що часто це слово неправильно сприймають навіть дорослі люди, і нам, служителям, варто розповідати, що про це каже Біблія.

І по-третє, ми не можемо матеріальне служіння замінити іншими служіннями. Слухняність в одній сфері не перекриє неслухняність в іншій. «Я ж молюся, співаю, проповідую», — скажете ви. Але це не звільняє вас від служіння в іншій сфері — сфері фінансів. І тому ми повинні про це говорити й знати про це.

Якось натрапив на одну картинку: вказівник, на якому напи-

сано: «Вода — 10 км (вліво) і H2O — 100 м (вправо)». І якесь схематично зображення людина обирає довший шлях. А підписана ця картинка так: «Невігластво примножує скрботу». Тобто замість того, щоб пройти лише 100 м для отримання бажаного, спрагнена людина змушенна долати 10 км.

ЩО НАС РОЗДІЛЯЄ З БОГОМ?

Є три речі, які розділяють нас із Богом: гріх, невірство й невігластво. У Посланні до ефесян ми читаємо: «Отже, говорю я це й свідкую в Господі, щоб ви більш не поводилися, як поводяться погани в марноті свого розуму, вони запаморочені розумом, відчужені від життя Божого за неузвітво, що в них, за стверділість їхніх сердець...» (4:17-18).

Замисліться: невігластво плюс релігія — це тероризм; невігластво плюс влада — це тиранія, невігластво плюс свобода — хаос, невігластво плюс гроші — корупція, невігластво плюс бідність — злочинність. Тож невігластво — це корінь зла.

Часто вірючі посилаються на текст, що «знання примножує скрботу». І якщо ці слова вирвати з контексту, то можна прийти до висновку, що вчитися не потрібно. Але повірте, що невігластво приносить набагато більше скрбот, ніж освіченість, бо через відсутність знання гине народ.

На жаль, ми маємо схильність розмежовувати все на матеріальне й духовне. Наприклад, відвідування богослужіння, молитва, спів, читання Біблії — це духовне. Робота ж, відпочинок, громадська діяльність — це матеріальне. Але цей поділ не біблійний. Часто те, що ми називаємо матеріальним, виявляється ще більш духовним. І те, що ми вважаємо матеріальними справами, саме і є справами духовними. Ніщо так не виявляє нашого духовного стану, як ставлення до матеріальних речей та поводження з ними.

Не лише те, як ви голосно молитеся, визначає ваш духовний рівень, не лише те, як красиво співаете, а й те, як ви поводитеся з матеріальними речами.

У сучасній церкві матеріальне служіння дозволяє виявити вірність Богові, любов до людей і однодушність серед братів. Тому дуже важливо мати правильне розуміння його та бути активним у цьому служінні.

(Продовження в №3, 2024)
Олександр ГРОЦ,
пастор церкви села Немовичі, Рівненська обл.

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЄ ВОЛИНІ

12 лютого в приміщенні дому молитви церкви с. Воєгоща відбулася конференція служителів Камінь-Каширського регіону з участю старшого пресвітера ВО УЦХВЄ Близнюка М. І., його заступника в Луцькому регіоні Рибака П. А. та заступника старшого пресвітера Камінь-Каширщини Карповича П. Д.

Захід відвідали близько 130 учасників.

Упродовж конференції Котяш В. Ф. розкрив тему семінару «Борги перед служителями», служителі планували заходи церков регіону на 2024 рік, звітували відповідальні за відділи. Величко В. І. зазначив, що на сьогодні місіонери пройшли 340 сіл Волинської області та в кожен дім занесли Євангелію. Ціль місіонерського відділу — принести Новий Заповіт у всі села та кожен будинок Волинської області. Волков М. О. ділився здобутками та планами відділу освіти, а Мартинюк Р. Ф. — інформаційного відділу.

15-17 лютого в церкві «Спасіння», що в Підгайцях, відбувся семінар для капеланів.

Навчання організовано відділом капеланського служіння Волинсько-обласного об'єднання УЦХВЄ.

Впродовж трьох днів учасники слухали інформативні лекції від практикуючих психологів Тетяни Маковської та Оксани Кокотень про те, як правильно говорити й взаємодіяти з військовими та їхніми сім'ями; мали змогу попрактикуватися в наданні домедичної допомоги (накладання турніку, зупинка критичної кровотечі); обговорювали за круглими столами складні життєві ситуації, із якими доводиться стикатися в капеланському служінні.

Оскільки це служіння вимагає великої посвяти та має свою специфіку, то такі зустрічі для капеланів надзвичайно важливі для духовної підтримки й відновлення серед однодумців і наставників.

До слова, капелан — це служитель, уповноважений церквою на служіння людям із обмеженим доступом до задоволення своїх духовних та релігійних потреб.

Тепер служіння капеланів дуже важливе у госпіталях, військовим та їхнім сім'ям.

11 лютого в церкві с. Прилісне було рукопокладено на дияконське служіння Сергія Богайчука. Священодію звершували Анатолій Тарасюк — заступник старшого пастора церкви Маневичського регіону, Василь Суслик — пресвітер місцевої церкви, Віктор Ковердюк — відповідальний за 9 церков регіону.

18 лютого в церкві «Спасіння» м. Ковеля рукопокладено на дияконське служіння Валерія Шевчика, Вадима Любика, Миколу Олещука, Ігора Заболоцького, Юрія Гарбузюка.

Звершували рукопокладення старший пресвітер ВО УЦХВЄ, єпископ Михайло Близнюк, Олександр Колотюк — його заступник у Ковельському регіоні, Олександр Гоцик — пресвітер місцевої церкви, Сергій Тишук та Володимир Величко.

18 лютого в церкві с. Туровичі рукопокладено на служіння диякона Валерія Николайчука та Ігора Плейтуха. Звершували священодію відомі служителі Михайло Близнюк, Олександр Колотюк, Іван Мішук, Іван Савлук та Анатолій Сидорчук.

18 лютого в церкві с. Будки рукопокладено на дияконське служіння Андрія Мартинюка. Священодію звершував Василь Паламарчук — перший заступник старшого пресвітера ВО УЦХВЄ, Анатолій Тарасюк — заступник старшого пресвітера в Маневичському регіоні, Дмитро Мельник — пресвітер церкви с. Підгаття, Сергій Мельник — пресвітер місцевої церкви.

ІНТЕРВ'Ю

Початок на стор. 1.

— Розкажіть, яким для вас був початок війни?

На момент вторгнення я був на одній християнській зустрічі. Дізнавшись про початок війни, відразу виїхав додому, до сім'ї. Дехто з родичів дуже тривожився, особливо за дітей. Ми, кілька сімей, зустрілися в тестя (він був пресвітером церкви с. Тоболи), поспілкувалися, помолилися, взяли піст. І після цього в наші серця прийшов мир. Ми прийняли спільне рішення залишатися в Україні.

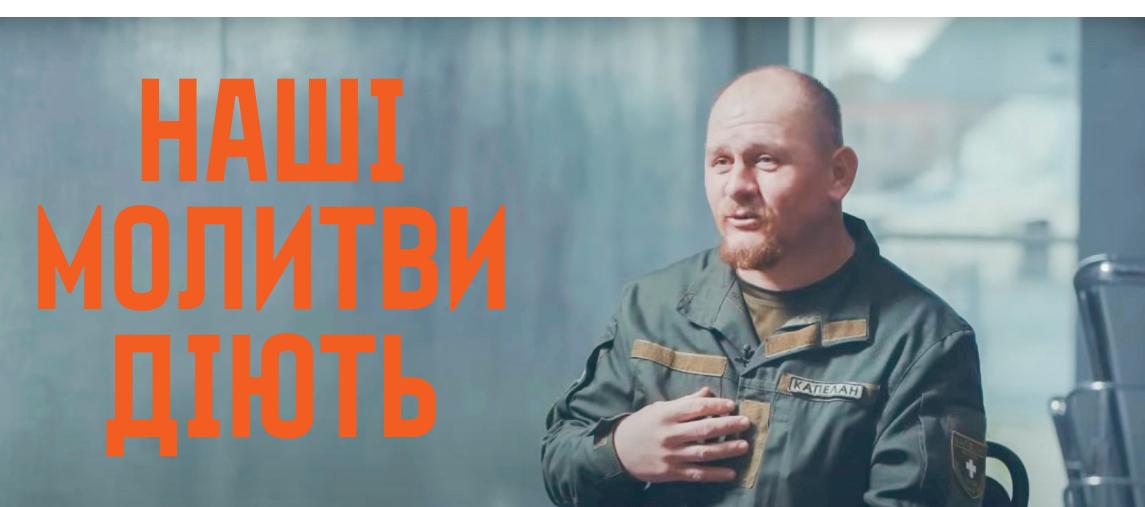
— Як ви потрапили до лав волонтерів?

Почалося все з одного вечора, коли ми з дружиною повернулися з церкви, і я сказав: «Потрібно щось робити!» Якраз тоді відкрилася трагічна правда про Бучу, Ірпінь. Один із моїх найкращих друзів, Роман, проживає в Ірпені (він родом із смт Камінь-Каширський). Я телефонував до нього, запитував, яка там ситуація.

Як християнин ставив собі питання: «Що я повинен робити під час війни?» Молився, щоби Бог спрямував. Думав: «У мене є транспорт, яким я можу евакуювати людей, завезти продукти...» І через 20 хвилин після цієї молитви мені подзвонили знайомі й сказали, що є гуманітарний вантаж, який потрібно доставити з Волині в Жовті Води Дніпропетровської області. Там є церква нашого об'єднання, яка приймала дуже багато переселенців. Роман погодився поїхати зі мною, і ми відвезли туди допомогу.

Наступна наша поїздка була в Дніпро — також завезли допомогу в центр для біженців. А вже третя поїздка — в Лисичанськ (не заплановано, адже спершу мали їхати в Гуляйполе). Там я зустрів своїх давніх друзів — Олександра Ружила та Миколу Шеремета. Ми разом навчалися в школі місії «Голос надії» 2003 року. Луганську область я добре знав, тому що певний період служив там місіонером. Після Лисичанська ми поїхали в Новотошківку. Там були дуже сильні бої.

— Чи було вам страшно? Адже волонтери теж гинуть під час гуманітарних поїздок.

— Дорогою до Новотошківки праворуч від нас були російські позиції, а ліворуч — українські. Ми були між двома вогнями. Але тоді ще добре не розуміли, куди потрапили, тому не було страху. Ми вивезли звідти людей в Лисичанськ, біля 17 осіб. Коли привезли по-ранених у госпіталь, був дуже сильний приліт. Але потрібно було зробити ще один рейс у Новотошківку. Люди перепиняли автобус, просили: «Верніться, заберіть і нас!» І ми з Романом стали радитися. Тоді вже був не просто страх, я бік сказав, що адреналін переповнював. Це навіть важко передати.

Коли дружина вийшла на з'язок, питала, де я, то відповів, що ми розвозимо продукти, щоб вона не переймалася. Але потім подзвонив молодшому брату й розказав усе, як є. Дуже переживав і хотів, щоб хтось знати, де ми перебуваємо.

— Ви розуміли, що можете й не повернутися...

— Уночі в Новотошківці були сильні обстріли з гелікоптера, горіли будинки... Коли ми вдруге їхали евакуовувати людей, наш автобусувесь вібрував від приходів і виходів. Ось тоді я по-справжньому боявся. Думаю, це природний страх, інстинкт самозбереження.

— Як почалося ваше служіння військовим?

— Якось ми порахували, що з нашої місцевості, тобто з нашого с. Нові Червища і трохи прилеглих сіл — Старих Червищ, Тоболів, Рутки Червінської — служать в армії 85 чоловіків. Ми переживали за

своїх воїнів, хотіли, щоб вони відчували, що вони не самі, хотіли їх якось підтримати. Стали відвідувати їх, цікавитися їхніми потребами. Я вважаю, що кожен волонтер повинен знати потреби тих людей, яким слугить. Тож ми везли ім продукти, одяг, засоби гігієни. Дещо збиралі на місцевому рівні, дещо привозили з Польщі. Є волонтери й капелани, які більше працюють із командирами, офіцерами. Ми акцентували на тому, щоб мати прямий зв'язок із кожним із наших земляків і допомагати саме їм.

— Розкажіть про вашу команду. Хто найчастіше їздить із вами на схід?

— Напочатку ми їздили з Романом Войчиком, якого я вже згадував. Згодом приїднався Роман Каденчук із Камінь-Каширського, зараз він служить у ЗСУ. Ще згодом долучився мій швагер Віктор Мартинюк. Коли треба було перегнати машини для військових, то заличували молодь наших церков. Останнім часом також із нами постійно їздить один із наших спонсорів.

— Розкажіть про капеланське служіння, яке ви здійснююте.

— Перші рази, коли ми пропонували військовим помолитися, це було незвично і для нас, і для них. Але з кожним разом ставало все легше. Хлопці вже самі щоразу чекали, коли буде молитва. Ми разом ставали в коло, молилися за їхні потреби, називали їхні імена, просили Божого захисту, щоби Бог повернув їх живими. Більшість із них — живі. Хоча, на жаль, шестеро воїнів із наших

четирьох сіл загинули.

Роздаємо військовим молитовники. Іноді вони самі приносять Біблію й просять: «Зачитайте щось нам!» Я зазвичай читаю один із псалмів, потім молимося. Вони чекають на нас і цінують цими зустрічами.

Один приклад, чому ми віримо, що наші молитви діють. Це було в Новоукраїнці Донецької області. Двом нашим військовослужбовцям дали відпустки. І вони планували наступного ранку їхати додому. Але командир сказав: «Ви ж уже у відпустці, їдьте сьогодні!» Тож вони поїхали ввечері. І тієї ночі був приліт... На щастя, хлопці лишилися живими. І перше, що вони зробили — зателефонували й сказали: «Дякуємо, що ви за нас молитеся!» Вони підтвердили, що наші молитовні зусилля недаремні.

— Чому церквам сьогодні важливо молитовно підтримувати захисників?

— Церква має розуміти, Якому Богові вона служить — Тому, Який сильний берегти життя кожної людини, у найнебезпечніших ситуаціях захищати наших військових. Мій племінник, який також у ЗСУ, завжди дякує, коли я пишу: «Ми за тебе переживаємо й молимося!» Тобто потрібно не лише молитися, а й говорити про це хлопцям, вони мають знати про це. Це наша духовна війна.

У нашій церкві є одна сестра, двоє братів якої потрапили в полон ще на початку війни. Вона кожного зібрання просила молитися за них. І ми щоразу ціло молилися. Вони повернулися з полону живими,

не скалеченими, психічно стійкими. Ми дуже вдячні Богові за це! Віримо, що є і наш вклад у їхньому визволенні.

— Ви тримаєте зв'язок із сім'ями військових. Яку саме підтримку їм надаєте?

— Пам'ятаю, як наша молодь, а також молодь інших конфесій вирішила допомогти таким сім'ям. Ми розуміли, що чоловіки на фронті, тож дружинам потрібна допомога по господарству. Порізали, порубали їм дрова, жінки були приемно здивовані, дякували, писали відгуки в сільських групах. Це також дуже об'єднувало людей.

Звісно, ми не маємо можливості дуже багато чим допомогти, але при нагоді відвідували сім'ї військовослужбовців із продуктовими наборами. І справа навіть не в тому, що їм немає чого їсти. Нам було важливо показати, що ми з ними, що ми поряд. Особливо це стосується родин, які зазнали втрати. Люди відкривалися, ділилися проблемами, пережитими історіями. Ми вислуховували, спілкувалися. Напевно, саме тоді я найбільше відчув себе капеланом, душою пікуном.

— Як ми сьогодні можемо підтримати тих, хто втратив своїх рідних на війні?

— Той, хто пережив втрату найріднішої людини, може зрозуміти іншу людину, яка проходить такий самий етап у своєму житті. Що я кажу таким людям? «Щиро вам співчуваю! На жаль, я безсилий допомогти у вашому горі... Але у вас лишилися інші близькі люди, яким ви потребні! Думайте про них. Думайте про ваших сестер і братів. Думайте про ваших батьків. Думайте про ваших дітей. Це мотивуватиме вас до життя. Завжди пам'ятайте, що є люди, які вас люблять! І звичайно, розкажіть свій біль Богові — так як є: «Я не розумію, чому так сталося. Мені тяжко. Я в долині смертної тіні...» Бог може забрати цей тягар із вашого серця, дати силу і зміст для життя. Хай Бог допоможе вам!»

Розмовляла
Галина ФУРМАН,
«Крок назустріч»

МІСІЯ

ВІДКРИТТЯ ДОМУ МОЛИТВИ В БОРОДЯНЦІ

Початок на стор. 1.

Відповідельний за місіонерське служіння в Житомирській області Сергій Таракасюк поділився історією відкриття церкви в Бородянці: «Коли почалося повномасштабне вторгнення, дорою через Брусилів, де ми маємо «Сімейний центр», іхало дуже багато біженців. Щоденно ми приймали сотні людей. Зокрема іхали люди з Гостомеля, Бучі, Ірпеня. Ми також посилали допомогу в ці населені пункти. Брати знали лісові дороги, якими було безпечноше пересуватися. Часто поверталися з обстріляними машинами...»

У квітні, коли була звільнена окупована територія, місіонери стали активно відвідувати

села й міста Макарівської, Бородянківської, Іванківської громад, які постраждали, із метою підтримати місцевих жителів духовно та матеріально. У співпраці з різними благодійними організаціями та місіями місіонери провели низку соціальних заходів для дітей та дорослих. Одним із напрямків були дитячі табори, які проводили в Бородянці, Поташні, Качалах та Мірчи.

«Тоді з нами також ізив брат Олександр Андрієв. Його тут знали, любили. Він активно, віддано та посвячено служив людям. Чимало з них прийняли Євангелію та були дуже відкритими до Божого Слова. Сформувалися гарні стосунки. Тож виникла думка, щоб у цій місцевості відкрити церкву, яка обслуговувала б по-

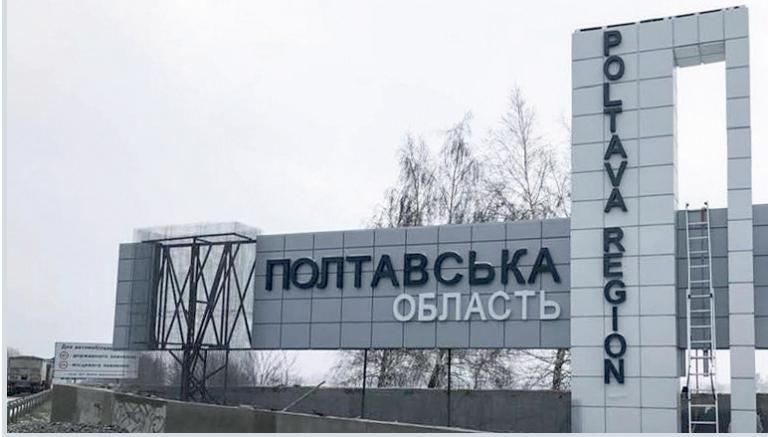
моляти Бородянки відбулося 7 січня 2024 року. Різдвяне зібрання відвідали близько 30 місцевих жителів. За словами місіонерів, вони були дуже задоволені молитвами за Україну, євангельськими проповідями, піснями й загальною атмосферою в дому молитви.

Служителі звершили молитву за місіонерів, які працюють у Бородянці — за подружжя Іллі та Іванни Коханських, Наталію Кузьмич, Олену Котяй. На допомогу їм часто приїжджають місіонери з інших областей. Сьогодні здійснюється служіння в таких напрям-

ках: особисте благовістя, євангелізаційні заходи, роздавання християнської літератури, зустрічі з дітьми та підлітками, роздавання хліба в модульному комплексі для людей, які втратили житло, та інших категорій громадян.

«Ми хочемо, щоби Боже ім'я тут прославлялося. Щоб збиралися люди, молилися. Щоб звідси продовжувалася духовна й благодійна діяльність», — каже Сергій Таракасюк. «Просимо молитовної підтримки за те, щоб у Бородянці зростала церква», — додають місцеві місіонери.

МІСІОНЕРСЬКИЙ ЩОДЕННИК
ВЧИМОСЯ В СПІЛЬНІЙ ПРАЦІ

У нашій місцевості багато домогосподарств відмовилися від використання газу і перейшли на опалення дровами. Це стосується і більшості домів молитви. Ми також встановили твердопаливний котел. Але ціна на дрова також значно зросла, тож потрібно було шукати можливість заготовляти деревину власними силами. Зробивши заявку через міську раду на 10 дерев, ми почали працювати, залучаючи і нових членів церкви. Людям дуже сподобалося працювати разом. З Божою допомогою заготовили 4 вантажні машини дров. У спільній праці вчимося допомагати один одному, прислухатися до порад, діяти командно. Це зближає людей та допомагає духовно рости. Щоразу після роботи ми мали спільну вечерю, де обговорювали різні моменти дня, що минув. Господь допоміг новим людям влитися у колектив громади. Дуже приємно бачити їх активними у служінні один одному. Були ситуації, коли на практиці потрібно було проявляти любов до близького. Тепер у домі молитви тепло, але потеплішало і в душах людей.

Також важливим для нас є соціальне служіння сім'ям воїнів ЗСУ у співпраці з місцевою владою. Завдяки допомозі, яку ми отримали з Рівненщини, роздали близько 200 продуктових наборів та провели заходи для членів сімей військових.

Зараз справді спостерігається спрага Божого Слова. Бачимо, що в непростих обставинах Господь піднімає Церкву на вищий рівень, дає можливості для духовної праці і в місті, і в районі. Общини зростають кількісно і якісно. Військово-політична ситуація залишається доволі складною. Але при цьому Бог по-особливому звертається до українців. Він допомагає нам, і віримо, що буде перемога!

Igor Yntilo, Полтавська область, уривок із листа

**ВІРЮ, що буде пробудження
СЕРЕД МОЛОДІ**

Дякую Богу, що можу служити, нести Благу Звістку людям. Праця в с. Хубра продовжується. Щосуботи я проводжу дитячі зустрічі. Уже вдалося налагодити більш тісний зв'язок із дітьми та підлітками. Їхні серця все більше відкриті для Божого Слова та спілкування.

Із дівчатами-підлітками часто зустрічаємося окремо — на тиждень по декілька разів. Вони приходять до церкви перед днем, люблять мені допомагати. У процесі ставлять багато питань, які стосуються віри. У такій невимушений обстановці легко діляться особистими переживаннями. Приходять і діти. Я намагаюся створити атмосферу відкритості, щоб вони відчувають, що тут їх люблять і приймають такими, як вони є. Праця із підлітками й дітьми непроста, але дуже важлива, це майбутнє церкви. Вірю, що зерна, посіяні в їхні серця, обов'язково у свій час проростуть.

Протягом тижня служила в місіонерській школі «Голос надії», як частина команди Школи особистого евангелізму. Ділилися зі студентами досвідом вуличного благовістя — в теорії й на практиці. Мали дуже гарні бесіди з людьми на вулицях. Я люблю спілкуватися з молоддю про Бога, адже сама навернулася, коли мені було 18 років. Молодь відкрита до спілкування, я вважаю, що це саме та категорія, на яку потрібно робити акцент. Вірю, що в Україні буде велике пробудження серед молоді. Одна дівчина, з якою ми спілкувалися, покаялася. Інші стажери і наставники також розповідали, що чимало людей виявили бажання повторити молитву покаяння. Слава Богу!

Світлана Каразія, Сумська область, уривок із листа

ДОРОЖНІ НОТАТКИ

МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ — НЕ ЗОВСІМ ЛЮТИЙ

Сьогодні 21 лютого, у вікно заглядає сонце, а на клумбі несміливо відкрили фіолетові пелюстки ранні примулки. Весна в наступі, весна переможе сльоту...

Мабуть, варто почати розповідь із кінця січня, коли зимові дороги не дуже приваблюють до подорожі. Зрештою, дороги стали частиною життя, а тому якось звично реагуєш на розdobаний асфальт і підступні удари — виявляється, в калюжі, що на повороті в Брусилів, приховалася глибока вімка. Колесо ціле, а тому далі...

У Фастові сонце заховалося, стемніло. Вечеряємо в сімействі Корольчуків. Ще не так давно ця сім'я служила у м. Котельві, на Полтавщині. Тепер — Київщина, нова сторінка служіння. Спілкуємося, вечеряємо, Vadim розповідає про справи служіння, а я пригадую з усмішкою про особливу молитву старших сестер у церкві. «Ми молимося, Vadime, щоб ти не вигорів, бо так багато справ, а ти ще такий молодий...»

Погодьтеся, коли декілька сотень кілометрів залишилися позаду, на столі запашний чай із ромашки, а внуки обіймають і заглядають ув очі — це гарне завершення дня...

ЧОРНУХИ — БАТЬКІВЩИНА СКОВОРОДИ

Там, де в туманному мороці має з'явитися поворот на Чорнухи, я призупиняюся. Навігатор російською запрошує їхати прямо, а українською — повернути ліворуч. Бувають такі технічні збої, а особливо коли не дуже володіш сучасними гаджетами. Зрештою — рідна мова взяла гору, і справді — попереду перші будинки містечка.

Невеличкий будинок місіонерів туляться на вузькій вулиці неподалік від центру... Сестри — Таня й Іринка Устимчуки запрошуєть до господи. На столі ароматно парує суп, а ми спілкуємося про справи. Невдовзі до нас приєднується ще одна місіонерська родина — Микола та Любка Шмиги, а незабаром і служитель церкви — Сергій Андрушенко з дружиною. У маленькій кухні вже зовсім тісно, проте розмова щира й невимушена. Смакуємо обідом й спілкуємося. Місіонери свідчать: «Маємо денний центр для роботи з дітьми. Відвідують 60 дітей, проводимо майстер-класи, біблійні уроки, спілкуємося... Нещодавно один із учителів Чорнухинського ліцею зауважив:

«Дякую вам, що ненав'язливо вселяєте дітям віру в Бога, робите добру справу, в ігрівій формі привчаєте дітей до практичного життя. Це пригодиться їм у майбутньому. Усі заходи дуже цікаві, дітям надзвичайно подобається. Дякую пастору Сергію Андрушенку за батьківське ставлення до дітей, він завжди знаходить час для спілкування... Миру, добра й Божого благословення всім нам...»

Думаю — коментарі зайві. Сутеніс, вирушаю в напрямку

Сум. У січневому присмерку помічаю музей Григорія Сковороди, колись заходили сюди з друзями. «Світ ловив мене, але не спіймав» — це слова на надгробку великої українця. Місіонери продовжують служити тим, кого світ зловив, але не втримав, тому що для них прозвучали слова Євангелії: «Пізнаєте Правду, а Правда вас вільними зробить...»

СУБОТА В СУМАХ

До Сум добрався, коли вже зовсім стемніло. Густий туман, мряка, а тому тільки з другого разу знаходжу приміщення дому молитви. Завтра субота, а сьогодні зібрався актив служителів Сумщини, щоб обговорити план звітної конференції. П'ємо чай і пригадуємо початки служіння в цій прикордонній області. Брракти діляться інформацією про ситуацію на місцях. Анатолій Величко розповідає: «Наш дім молитви в місті Середина-Буда майже на кордоні, менше кілометра до прикордонного переходу. Практично щодня обстріли. Сусідні будинки, розташовані поруч із дном молитви, зруйновані. Сусідська дівчинка Дана, 8 років, подружка моїх дітей, загинула під час обстрілу. Моя сім'я зараз у Шостці, це неподалік від Середини-Буди. Проте й туди прилітають ракети, нещодавно постраждали помешкання місіонерів. Це справді моторошно, коли поспішаєш на недільне служіння, а поруч із дном молитви догоряють сусідські будинки після нічного прильоту...»

Суботній ранок у домі молитви в Сумах. Уже традиційно — молитовне зібрання два роки без перерви розпочинається о дев'ятій ранку з хвилини мовчання. Переповнений зал церкви, в основному невоцерковлені чоловіки й жінки. У залі тиша, осікли з дев'ятіою ранку — усеукраїнська хвилина мовчання, як згадка

ДОРОЖНІ НОТАТКИ

Після ранкового служіння — наша дорога на схід Сумщини. Десь за 140 кілометрів від обласного центру

СЕЛИЩЕ ХУХРА.

Така цікава назва населеного пункту, а ще цікавіша історія започаткування в ньому церкви. Не раз доводилося проїжджати з Сум до Котельви, і завжди звертав увагу на закинуте приміщення, що над центральною дорою. Вікна з арками, щось схоже на церковні куполи на фасадній стороні, і завжди думка: а чому б тут не відкрити церкву? Це було б гарне приміщення для дому молитви...

Добре думки знає Господь, і сталося так, що випускники місіонерської школи, що в м. Сколе, четверо братів із церкви с. Дроздинь, із Рівненщини, розпочали тут служіння. За короткий час приміщення змінило власників — і тепер використовується для проведення зібрань. Декілька людей нещодавно прийняли святе по вірі водне хрещення.

Але повернімося назад. Найперша проблема, із якою зіткнулися місіонери — де будемо жити? Житло — номер один. Не завжди так трапляється, як у Діях апостолів, коли новонавернена заможна жінка на ім'я Лідія запропонувала апостолу Павлу та його супутникам: «Якщо ви признали, що вірна я Господеві, то прийдіть до господи моєї й живіть» (Дії 16:15). У Хухрі «Лідії» не виявилось, а тому продовжили пошуки. Зрештою відшукали будинок, поселилися, але косі погляди сусідів завжди супроводжували місіонерів.

Проте невдовзі все змінилося. Війна внесла свої корективи, брати служили в селищі, доправляли допомогу до обстрілюваної, зруйнованої Охтирки, до Тростянця... Під час одного з обстрілів на город до братів прилетіло щось важке й велике, але не вибухнуло. Пізніше сапери заявили, що коли б воно вибухнуло, то з вулиці мало що лишилося б... Це радикально змінило ставлення хуhrівчан до молодих місіонерів. «Тепер ми знаємо, чому ви тут поселилися, тепер розуміємо — то Бог зберіг вас і нас...»

Сьогодні в церкві свято, троє братів будуть рукопокладені на дияконське служіння, адже географія праці розширюється... Ми ледь не спінілися — блокпости й розбиті дороги забрали трохи більше часу, ніж планувалося. Дім молитви переповнений — друзі з Охтирки, Тростянця, Котельви, Полтави доповнили атмосферу свята. Місіонери — Ігор Кузьмич, Сергій Огієвич, Олександр Францевич сьогодні стануть на новий щабель служіння.

Ширі слова настанов, порад, побажань лунають від служителів, старшого пресвітера Полтавщини Михайла Романа, єпископа Сумщини Віктора Клеця, пресвітерів із Охтирки Й Котельви — Терентія Романовича, Леоніда Устимчука... Мое звернення до служителів було згідно зі словами Петра й Івана: «...подивися на нас, а потім — обов'язково — погляд на Ісуса! Чому ви дивитеся на нас? Це Ісус...» (Дії 3:3, 12).

А потім була зворушлива атмосфера привітань служителів — члени церкви й прихожани дя-

кували братам за їхню щирість і любов до місцевих жителів. Місцева жителька Людмила Бондаренко зворушливо звернулась до служителів: «Ваше терпіння, мудрість, теплота й доброта покорили нас. Ми вас любимо й хочемо сказати: ви розворушили життя в селі, вам було важко, але ви розворушили й повели нас за собою... Щиро дякуємо вашим батькам за таких синів. Бажаємо, щоб ви завжди залишилися з нами, тут одружилися й жили...»

ЧЕРКАСИ — НОВІ ПЕРСПЕКТИВИ

Дорога до Черкас виявилася досить пристойною. Ну хіба що в Караглику та Миронівці дещо розбита, а так — цілком годиться для цієї пори року. Проїжджаю Смілу, навпроти автовокзалу, ліворуч яскраво горять ліхтарі біля дому молитви. Уже пізній вечір, проте здалеку помічаю рух на території, церква живе...

Черкаси гарне й чисте місто — це коли вдень, а тепер вечір — туман і мряка. Лютий тут не дуже лютий, на табло — плюс шість градусів. Вулиця поволі повертає вниз, уліво — це вже до набережної, десь неподалік приміщення церкви.

Венiamін Коваленко зустрічає з щирою посмішкою. Після від'їзду сімейства Левчиків він відповідальний за місіонерське служіння на Черкащині. Виходжу з авто, земля трішки похитується під ногами — десь 600 кілометрів за сьогодні, понад вісім годин їзди.

Спілкуємося за вечерею. Я завжди дивуюся щирості людей, які мають особливий місіонерський поклик. Венiamін — це саме той випадок. Він ділиться особистим: « Це приміщення, де ми раз, придбане більше двох років тому. За останній рік вдалося зробити ремонт, маємо три потоки зібрань, оскільки основний зал невеликий. Правда, маємо ще серйозний борг за приміщення. Ми порадилися з Надією (це дружина) й вирішили: якщо не буде іншої можливості, то про-дамо свій будинок і перекриємо

Я залишав Черкаси після зустрічі з особливим відчуттям вдячності Господу й працівникам місії за посвяту в служінні. Край козацької слави стане краєм слави Христової через ваше служіння, друзі...

Микола СИНЮК

борг. Це наша спільна позиція, ми так вирішили, а там Господь все влаштує...»

Вранці — нарада працівників місії. Вдивляюся в знайомі обличчя співпрацівників, а в серці вдячність Богові за щирих, посвячених служінню людей. Старший пресвітер Михайло Малишевський звертається з коротким словом: «Господи випробуй серце мое...», співаємо й ділимося інформацією, що відбувається в місії, а що — на полях Черкащини.

Роман Коханець розповідає про служіння в Золотоноші: «Нещодавно збудований дім молитви, церква нараховує тринадцять членів, служіння відвідується до 60 невіруючих людей, по середах — до 90. Дякуємо за молодь із Луцька, Рівного, які навідується нас, це надзвичайно цінно... Маємо тісний контакт із соціальними службами, а також із спілкою воїнів-ветеранів...»

Ірина Кропивна свідчить про роботу з дітьми, особливий успіх має вивчення Біблії англійською мовою. На вихідних виїзди на Схід, там готуються гарячі обіди для військових і потребуючих, а ще, що дуже актуально, — душепікунська робота з сім'ями загиблих захисників...

Валентин Ковальський із Канева ділився переживаннями: «Є велика потреба в працівниках. Налагодилася міжконфесійна співпраця, напрацьовуються спільні проекти... А ще — так потрібно покласти плитку в санвузлах, а майстрів не догукувати...»

Агов! Можливо, ти зараз читаєш ці рядки, а твій плиткоріз ржавіє без діла? Тоді до Канева, а там, згідно із Шевченком: «...і лані широкополі, і Дніпро, і круї буде видно, буде чути...», а заодно й плитка буде покладена...

Я залишав Черкаси після зустрічі з особливим відчуттям вдячності Господу й працівникам місії за посвяту в служінні. Край козацької слави стане краєм слави Христової через ваше служіння, друзі...

МІСІОНЕРСЬКИЙ ЩОДЕННИК**ТРУДНОЩІ ПРОХОДИТИ ЛЕГШЕ РАЗОМ**

Так швидко летить час, іноді враження, що з кожним роком прискоюється. Ми з понеділка до п'ятниці проводимо ранкові молитви за Україну, за церкву, за солдатів, за полонених, за односельців. Раніше я не до кінця розумів, як можна радіти, потрапляючи в різні випробування, зараз трохи зрозумів, адже у тісноті я можу бачити власне серце, над чим потрібно ще працювати. Один із методів, яким говорить до нас Бог — мова обставин, а моя відповідь Богу — реакція на ці обставини.

Із братами мали можливість відвізти житомирським лікарням різні медикаменти, особливо цінними для них були ті, що до і після операційні. Дякую Богу за тих, хто доставив нам цю допомогу. Лікарі були дуже вдячні, записували відео подяки. Я був вражений, як вони поводяться із солдатами після поранень — наче батьки з дітьми. Слава Богу за тих медичних працівників, які ходять на роботу і беруть із собою серце. Також ми допомогли лікарням овочами. Труднощі проходити легше разом.

Відвідували військових у лікарнях, пригощали їх фруктами, молилися, слухали їх. Я думав: що сказати, як втішити, але не раз було, що вони нас втішали.

Кілька разів відвідали людей у Херсоні. Це як інший світ. Важко бачити в час розвинутих технологій, що голодують, сидять у холоді, радіють, що до них просто хтось приїхав. А скільки ще людей там, куди не доїхали волонтери, скільки у мухах та жаху живуть в окупациї! Ми возили людям продукти та бачили, що вони потребують навіть води, дров. Немає на чому зварити їжу, бо дров ніде взяти. Спалені посадки, заміновані поля, заражена та брудна вода у колодязях. Це не передати словами. Скрізь, де маємо можливість бути, разом із гуманітарною допомогою несемо Боже Слово, молимося за цивільних та військових.

Андрій Чопанюк, Житомирська область, уривок із листа

МИ НЕ СТОЇМО ОСТОРОНЬ

Раз на чотири тижні проводимо євангелізаційні зібрання з роздачею продуктів, на які приходить від 50 до 80 людей — це і переселенці, і малозабезпеченні сім'ї. Кожної неділі на зібранні є невоцерковлені люди, загалом — більше 10 осіб.

Одна жінка з сусіднього села, соціальна працівниця, яка відвідує літніх людей, вийшла одної неділі в нас на зібранні до кафедри, покаялася перед богом та попросила щоб за неї помолилися. Перед церквою розповіла, як до нас потрапила. Вона шукала продукти для своїх підопічних. Спершу звернулася до церков інших конфесій, потім у сільську раду, але їй скрізь відмовили. Згодом дізналася, що наша громада роздає продуктові пакети всім, хто потребує. Жінка прийшла на одне із вечірніх зібрань і попросила допомоги. На той час у нас не було готових наборів, але в той же вечір розфасували продукти і відвезли її додому, а вона потім роздала людям. Жінку вразило, що ми відразу відгукнулися на її прохання, і вона стала приїжджати на кожне зібрання.

Раз на півтора-два місяці ми отримуємо по 20 тонн продуктів, які перевантажуємо і відправляємо в гарячі точки Донецької, Луганської, Запорізької, Херсонської, Харківської областей. Непроста праця — розвантажити фуру... А потім майже кожен день наповнююмо машини, буси — від півтонн до 3,5 тонн. Наш син

Володимир вже неодноразово їздив як волонтер до захисників з продуктами, одягом. Розповів, що наші солдати ледь не плачуть, коли до них приїжджають з допомогою.

Ми не стоїмо осторонь війни в Україні. Також робимо посилки нашим воїнам. Люди, які почули про нашу роботу, стали звозити з нашого та інших районів овочі. Ми їх миємо, нарізаємо, варимо, сушимо. І з них робимо воїнам в окопи борщі, супи, каші швидкого приготування — такі, щоб тільки запарювати, бо там немає коли варити. Знову почали ліпіти вареники. У нас є група «Вареники на ЗСУ». Як тільки їдуть волонтери, ми пишемо в групу на який день зібратися, і від 15 до 30 жінок з села приходять на ліплення. Робимо до 25 п'ятілітрових відер. Вареники смачні, тому що ми в картоплю додаємо тушонку, і їх солдати полюбляють. Таким чином у нас кожний день у церкві є праця.

Петро Вернигора, Івано-Франківська область, уривок із листа

ГЕРОЇ ВІРИ

НЕ ПОМЕР, АЛЕ СПІТЬ

16 липня 1972 року в місті Керч на другому році служби в радянській армії за свідчення про живого всемогутнього Бога було замучено молодого християнина Івана Мойсєєва.

Іван народився 1952 року в Молдові, у селі Волонтирівка (Волінір), у родині баптистів. У віці 18 років він, як і всі його однолітки, був призваний до радянської армії. Будучи з дитинства дуже присвяченим Богові, Іван заздалегідь вирішив, що не прийматиме присяги й не братиме зброю в руки. Після призову його направили відбувати армійську службу в Крим, у місто Керч.

Після прибуття до частини Іван відразу став шукати місце для молитви. Не забором він зауважив одну кімнату, у яку до 10-ї години ранку ніхто не заходив. Підйом солдатів був о 6-й годині, і поки всі робили фіззарядку й ходили строем, хлопець, усамітнившись, дві години молився аж до сніданку. Одного разу він запізнився на кілька хвилин на сніданок. Про це дізнався командир і викликав його на допит. На зустрічі з начальством Іван, не боячись, розповів, що вірить у Бога й ходить вранці молитися.

Майор наказав йому стати в стрій і попередив його, що з ним проводитиметься виховна робота.

Відразу після сніданку Івана викликали на допит. Його змушували зректися своїх переконань. Коли Іван відмовився це зробити, то для нього настав час справжнього випробування вірності Богові.

За 8 днів до своєї смерті Іван був у відпустці вдома. Його розповідь про перебування в армії була записана на магнітофонну стрічку. Ось що він розповів.

— Після того, як командири дізналися, що я віруючий, мене почали карати нічною роботою, по п'ять днів не давали їсти, вимагаючи, щоб я

зрікся Христа. Із настанням зими випробування посилилися. У 30-градусний мороз уночі мене виганяли в одній сорочці на вулицю тільки вранці впускали в казарму. У весь цей час я молився — і мене зігрівала любов Божа. Так тривало два тижні. Потім мене знову викликали і запитали, чи я не змінив своєї думки? Коли я відповів, що ні, то сказали, що знайдуть управу на мене, і відпустили в казарму.

Першої ж ночі, коли я ліг в ліжко, а всі солдати спали, почув, що мене хтось кличе. Коли глянув, то побачив ангела, який наказав мені йти за ним. Ми через стелю піднялися в небо

Через якусь мить прибули в якесь чудове місце, яке не можна описати людськими словами. Ідуши новою землею, я побачив Івана — Ісусового учня. Потім бачив Давида, Мойсея та Даниїла, але з ними розмовляв лише ангел. Потім ангел сказав, що хоче показати мені небесне місто — Новий Єрусалим, але я в ньому не залишуся, бо в мене є ще робота на землі. Після цього він здалеку показав мені місто, що світиться, і сказав, що треба повернутися назад, — і ми полетіли.

Пам'ятаю: дах, стеля, казарма. Тільки я опинився на своєму ліжку, як, мабуть, через дві секунди почув крик чергового: «Підйом!»

Уже в строю мій сусід по казармі запитав мене: «Де ти був усю ніч?» І тут я зрозумів, що це був не сон. Після цього два дні перебував у стані між небом та землею.

Якось наша рота зібралася на політзаняття, і солдати вирішили провести бесіду на тему: «Яка різниця між нашим богом і твоїм Богом». Вони запитали мене: «Хто твій Бог?» Я відповів: «Мій Бог — Всемогутній і Всесильний». Один сержант, вірменин із Єревану, сказав мені: «Якщо твій Бог Всемогутній, то Він може зробити все. Нехай Він відпустить мене завтра додому у відпустку. Тоді я віритиму в Ньюго!» І всі солдати підтвердили: «Так, якщо твій Бог відпустить його, то ми знатимо, що Він справді Бог. А поки що все, що ти розповідаєш, ми приймаємо за казку».

Я помолився в Дусі, і Господь відкрив мені: «Скажи їм, що я можу це зробити». Тоді, звернувшись до сержанта, сказав: «Завтра ти поїдеш додому у відпустку, але тільки виконай те, що я скажу тобі».

Наступного дня до нашого полку зателефонував великий начальник із Одеси і наказав цього сержанта терміново, через 10 хвилин, відпустити додому (я вірю, що це не генерал, а ангел дзвонив). У штабі оформили документи, і сержант поїхав у відпустку. Коли солдати про це дізналися, то розповіли офіцерам, як ми вчора провели «політзаняття» і що виконалось все, «що передбачив Іван». Офіцери послали кількох солдатів у погоно за сержантам, щоб повернути його, але було пізно. Сержант уже ішов у поїзді, тож його не наздогнали...

Після цих «політзанять» нас усіх відправили на цілінні землі, на жива. За час роботи на

цілінних землях Господь давав мені для утвердження моєї віри два видіння. Одне з них я бачив уночі, вийшовши з намету. На чудово сяючому зоряному небі з'явилася яскрава смуга. Але я не міг прочитати через яскраве світло, тому став читати по літерах, як хлопчик із 1-го класу. Там було написано: «Я скоро прийду».

Після жнів наша рота повернулася в казарму. На дорозі в нас зламалася машина. Я заліз під машину, щоб відкрутити карданний вал. Ніхто із солдатів-шоферів не здогадався підклести опори під колеса машини. І коли після довгих зусиль мені все-таки вдалося зірвати кардан, машина ЗІЛ-164, завантажена двома тоннами землі, рушила з місця й наїхала заднім колесом на мене, роздавивши мені плече й правий бік грудної клітки.

Мене терміново відправили до лікарні в Сімферополь. Коли хірург оглянув мене, виявилось, що моя права рука омертвіла. Наступної доби в мене підвищилася температура до 40 градусів. Дихати вже не міг. Права рука була холодна, нічого не відчуvala. Лежати я міг лише на лівому боці. Коли в палаті була вечера, я підвівся з ліжка й став молитися вголос так, ніби був востаннє на землі. Усі в палаті чули мою молитву. Помолившись, я ліг спати й більше нічого не пам'ятував. Наступного ранку прокинувся о 6-й годині й побачив, що лежу на спині, а мої обидві руки підняті вгору. Дивлюся на ліву руку й розумію, що вона може так піднятися, дивлюся на праву — не віриться... Я подумав, що це сон. Повільно опустив руки. Права рука не болить! Відчуваю, що можу легко та вільно дихати. Зробив глибокий вдих двічі. Що це? Устав із ліжка, помацав його. Невже я сплю? Зробив фіззарядку. Дихаю вільно.

Потім мене викликав хірург до свого кабінету й сказав: «Дивись, яке лікування ми мали застосувати: руку твою відрізати й викинути, бо вона була зовсім непридатна, і половину твоїх легень також треба було викинути! Сьогодні була б ця операція. А зараз я бачу вперше в житті, що справді Бог тебе зцілив, Він є, бо ми цього не змогли б зробити ніколи!» Хірург мав

звання підполковника медичної служби.

Після того чудового зцілення Іван повернувся до частини. Відразу після прибуття його заарештували військовий суд. Повідомили, що його судитимуть, і йому світить 7 років ув'язнення. «Але ми даемо тобі три дні подумати, — сказали. — Якщо ти зміниш свої переконання, то за кілька тижнів ти закінчиш свою службу й поїдеш додому. Якщо не відмовишся від свого Бога, то отримаєш 7 років в'язниці».

Минуло три дні. Івана знову викликали, допитували, застосовували тортури — і відпустили, знову давши на розсуд три дні.

Останній термін, який дали Іванові на роздуми, закінчився 16 липня. Того фатального дня після допиту начальник частини Малін В.В. із групою осіб у цивільному наказав хлопцеві їхати з ними. Вони приїхали на узбережжя Чорного моря, де Іван прийняв останні тортури. Незважаючи на страждання, він залишався вірним Богові до кінця. Після знушень, його побитого, зраненого, обпеченою розжареним залізом, але ще живого втопили в Чорному морі на глибині 156 см при його зрості 185.

19 липня Івана привезли в цинкові труни додому й віддали батькам, заборонивши їх відкривати. Очевидці страти Івана, висловлюючи «співчуття» батькам, сказали: «Мойсєєв помирає важко, він боровся зі смертю, але помер християном».

Батьки таки розкрили труну. Вони були шоковані побаченим. На тілі їхнього сина з боку серця було шість глибоких проколів, голова ліворуч і праворуч розбиті, на грудях велики опіки...

Недалеко той час, коли встановивши, дорогий наш брате-мученику, щоб отримати славного вінця. Твоє коротке, але святе, яскраве, як зірка вночі, життя і сама страта стали живою проповіддю, яка промовлятиме до багатьох сердець.

Дивлячись на фотографію Івана зі слідами побоїв та знушень, передану батьками, так і хочеться сказати: «Не помер, а спить». Спить спокійно, як довірлива дитина, яка нічим не заплямувала своєї совісті.

ГОНІННЯ ЦЕРКВИ ІСЛАМІСТИ В БУРКІНА-ФАСО ВБИВАЮТЬ ХРИСТИЯН

яжуть недостатньо «вірними». Тієї ж неділі озброєні особи здійснили напад на мечеть у Натіабоані, в результаті чого загинули кілька десятків людей.

Папа Римський Франциск висловив жаль та співчуття щодо нападу на католиків та мусульман та вчегове заявив, що «ненависть не є вирішеннем конфліктів». Папа закликав поважати місця поклоніння й закликав «боротися з насильством, щоб сприяти цінностям миру». Протягом

загалом ситуація в Буркіна-Фасо значно погіршилась за останні роки. Раніше вона була відносно спокійною державою в Африці. Проте активізація Аль-Каїди та Ісламської Держави з 2015 року привели до загибелі близько 20 тисяч цивільних та переміщення понад двох мільйонів. Близько 40% території країни перебуває під контролем бойовиків, які чинять терор проти цивільних, а особливо християн. Протягом

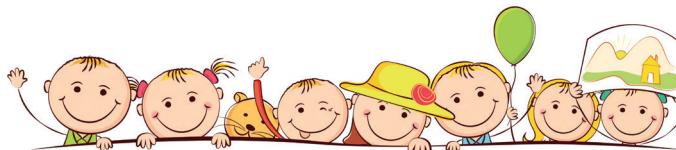

2022 року відбулося два військових перевороти, що лише поширили масштаби релігійного переслідування.

Селище Ессакане, де стався напад на церкву, розташоване на північному сході країни, поруч із місцем перетину кордонів трьох країн — Малі, Буркіна-Фасо та Нігеру. Ця частина Західної Африки перебуває в постійній політичній та безпековій кризі.

Три країни наразі очолюють уряди, які прийшли до влади в результаті воєнних переворотів (у Нігері такий переворот здійснений за участю ПВК «Вагнер»). У січні цього року вони заявили про вихід з Економічного співтовариства країн Західної Африки (ЕКОВАС), що є частиною політики відходу від співпраці із західними країнами та поглибленим внутрішньою кризою.

Дитяча сторінка

Кусюча черепаха

Ліда лежала на ліжку з очима, повними сліз.

— Іди геть! — огризнулася вона, коли тато постукав у її двері.

— Ти що, не хочеш піти зі мною на рибалку? — запитав тато.

— Дуже хочу! — Ліда швидко зіскочила з ліжка й витерла сльози. — Зачекай на мене! — вигукнула вона.

Тато зачекав, і незабаром вони сиділи на березі з вудочками в руках.

— Що тебе непокоїть, сонечко? — запитав тато. — Я зауважив, що ти багато часу проводиш у своїй кімнаті сама, що ти буркотлива й засмучена.

— Ох, тату, — зітхнула Лідочка, — ніхто більше не хоче зі мною товаришувати. Коли я прошу когось погратися зі мною або прийти до мене в гості, або щось таке, вони всі придумують відмовки й роблять щось інше.

— Розумію, — сказав тато. — А ти не знаєш, чому так сталося?

— Ні! — відрубала Ліда. — Вони всі — огидні егоїсти!

— Усі? — тато здивовано підвів брови.

— Так, геть усі, — підтвердила Ліда. — Ой, забирається, іди геть!..

— несподівано закричала Лідочка. Вона скочила на ноги й кинула свою вудочку.

— Що сталося? — оглянувся тато.

Неподалік він побачив величезну черепаху, яка вирячилася

на Ліду й погрозливо хитала головою.

— Не дуже привітний сусід, — зауважив тато. — Не руш її, Лідо, і вона нічого тобі не зробить.

— Я із задоволенням залиші її саму, — відповіла Ліда. — Не люблю кусючих черепах. І ходімо звідси, пошукаємо інше місце, тут все одно нема риби.

— Лідочки, — звернувся до донечки тато, коли вони вілаштувались на новому місці. — А може, усі залишають тебе саму, тому що ти поводишся, як та кусюча черепаха — огризаєшся й бурчиш на кожного, хто підходить до тебе?

— Але ж, тату...

— Дозволь мені закінчити. Скажи, коли та велика черепаха посунула на нас, що ми зробили?

— Ми забралися геть із її дороги, — відповіла Ліда.

— І, мабуть, те саме роблять твої друзі. Вони уступають тобі дорогу й залишають тебе саму, — сказав тато. — У Біблії написа-

но, що для того, щоб мати друзів, треба бути товарищем. Та велика кусюча черепаха не була товарищкою. І ти також, коли огризаєшся і бурчиш на кожного, хто заговорить до тебе.

А через тиждень після знаменитої рибалки Лідочки сказала татові:

— Ти говорив правду: коли я перестала бурчати на своїх друзів, вони перестали втікати від мене.

ЩО ДУМАЄШ ТИ?

Чи буває, що люди уникають тебе? Може, це тому, що ти бурчиш на них? Боже Слово наповнене практичними порадами, і одна з них полягає в тому, що неприємностей нам завдає наш язык. Проаналізуй свою мову та своє ставлення до інших. Попроси Бога допомогти тобі будувати стосунки з людьми й не відштовхувати їх.

Слово та зброя

— О, як я люблю Христа! — співав Роман. — Я дуже люблю Христа!.. Припини! Відчепися від нього. Це моя тваринка, а не твоя!

Роман перестав співати й накинувся на свою молодшу сестру. Таня водила пальчиками навколо будиночка хамелеона. Роман нахилився, щоб витягнути Таніну ручку з тераріума.

— Ніколи більше не грайся з моїм хамелеоном, чула? — пробурчав він.

Несподівано тераріум перевернувся на підлогу.

— Подивися, що ти наробыла! — знову закричав Роман. — Як ти незграбна, Таню! І чому я маю таку капосну сестру? — приговорював він, збираючи листки й гілочки, які розсипалися.

Тато, який бачив і чув усе, що сталося, суворо поговорив із Романом, а Таня побігла у свою кімнату, витираючи сльози.

Увечері того самого дня до Романа в гості зайшов товариш. Роман гордо показав Русланові свого нового хамелеона.

— Він єсть жуків, — сказав Роман, кидаючи декількох у тераріум. Руслан спостерігав.

— Е-ей, куди поділіся жуки? — запитав він здивовано через хвилину. — Я бачив їх, а потім вони

просто зникли.

— Напевно, хамелеон з'їв, — відказав Роман.

— Справді? Я нічого не бачив, — здивувався Руслан. — Але ж я так уважно спостерігав.

— Тато каже, що хамелеонів яzik швидкий, як блискавка, — пояснив Роман. — Науковці використовують сповільнену зйомку, щоб вивчати, як він єсть.

— Це правда, — підтверджив тато, заходячи до кімнати. — Хамелеонів яzik довший від його тіла, скрученій у трубочку та із загостреним кінчиком. Бог створив їхній яzik як зброю, ним легко досягнути противника й поранити його. — Тато повернувся до Романа. — До речі, ти бачив Таню?

— Напевно, вона у своїй кімнаті, — відповів Роман.

Батько кивнув головою:

— І вона ще засмучена тим, як ти говорив із нею сьогодні зранку. Твій яzik напав на твою сестру так само, як яzik хамелеона нападає на жуків. Боюся, що твої слова боляче ранили Таню. Ти співав про любов до Бога, а наступної мітті вигукнув такі жорстокі слова. Як, на твою думку, Бог поставиться до цього? Чи не здається тобі, що якщо ти справді любиш Бога, це має бути видно з твоєї мови?

Роман опустив очі.

— Мені шкода, — промовив він.

— Я піду й вибачуся.

— Добре, — сказав тато. — Думаю, Бог саме цього й хоче.

ЩО ДУМАЄШ ТИ?

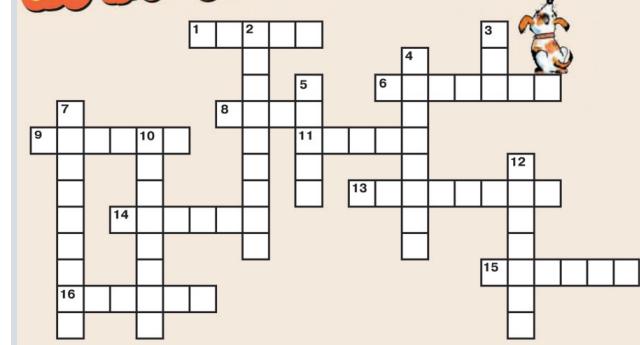
Чи говориш образливі слова іншим людям? Чи обзываєш ти своїх братів і сестер? Кажуть, що словом не можна вдарити. Це неправда. Наші слова можуть завдати болю іншим, часом надовго. Старайся завжди лагідно говорити з іншими. Намагайся говорити так, щоби Богові було приємно слухати тебе. Не завдавай болю своїми словами.

Зі збірника оповідань «Ключі для дітей»

Дитяча сторінка

Кросворд

БУТИ ДРУГОМ

ПО ГОРІЗОНТАЛІ:

1. Біблія розповідає про те, що Ісус, дізнавшися про смерть Свого друга, дуже сумував. А згодом воскресив цю людину (див. Ів.11). Як цю людину звали?

6. Як звали друга Давида, який сказав йому: «Іди з миром! А що присягнули ми двоє в Господні Ім'я, говорячи: Господь нехай буде свідком між мною та тобою, і між насінням моїм та насінням твоїм — нехай буде аж навіки!»? (1Сам.20:42).

8. Як звали одного з учнів Ісуса, який так Його любив, що готовий був померти з Ним? (Ів.11:16).

9. Віра Авраама була такою твердою, що «названий він ... Божим» (Як.2:23).

11. Ісус сказав, що ми не рabi Його, а ... (Ів.15:15).

13. У апостола Павла був друг, який часто навідував його у в'язниці. Як його звали? (2Тим.1:16).

14. Коли людина не знає, як діяти, вона звертається по допомогу до друзів, бо, як каже Біблія: «Солодкий нам друг за душевну ...» (Пр.27:9).

15. Як звали людину, з якою Бог розмовляв лице в лиці, тобто так, як ти розмовляєш біз своїм другом? (2М.33:11).

16. Що, згідно з Біблією, завжди робить друг? (Пр.17:17).

ПО ВЕРТИКАЛІ:

2. Ісус називає Своїми друзями тих, хто виконує Його заповіді: «Ви друзі Мої, якщо чините все, що Я вам ...» (Ів.15:14).

3. Як звали жінку, яка була вірною подругою своїй свекруси? (Рут 1:16).

4. Друзі Йова, почувши про нещастя, що спіткало Його, пішли до нього, «щоб похитати головою над ним та ... Його» (Йов 2:11).

5. Щоб не втратити друга, Біблія радить: «Не ... всього, що близького твоого!» (2М.20:17).

7. Подружжя Акила та ... ризикували своїм життям заради апостола Павла (Рим.16:3-4).

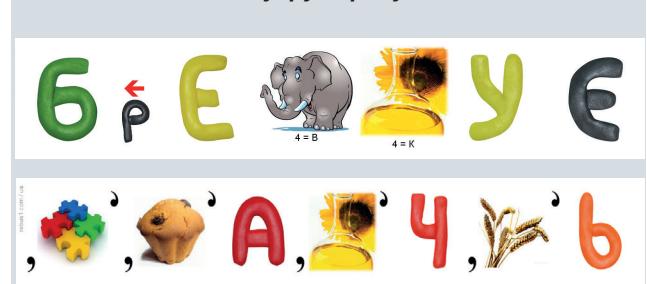
10. «... розділює друзів» (Пр.16:28).

12. У тебе є друг, Який завжди поруч. Він каже: «Бо зрушаться гори й холми захищаються, та милість Моя не відійде від тебе, і заповіт Мого миру не захищається» (Іс.54:10). Хто це?

joymylife.org.ua

РЕБУС

Розгадайте ребус і дізнайтесь, яку силу має слово. І коли щось говорите іншим людям, пам'ятайте цю мудру пораду.

Над сторінкою працювала Ольга Міцевська

ВИКЛИКИ ОСТАНЬОГО ЧАСУ

Життя, щоби бачили люди. Життя, щоб здивувати. Життя, щоб не відстати. Життя, щоб довести. Життя для інших. Життя у всіх своїх проявах заради себе. Себе. Себе. Себе.

Довго зріла я до цієї розмови, але все ж таки спробую передати те, що в серці.

МОНСТРИ, ВІПЛЕКАНИ СОЦМЕРЕЖАМИ

Біблія попереджує про тяжкі часи, і вони тісно пов'язані з культурою себелюбства: «Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолюбні, зарозумілі, горді...» (2Тим.3:1-2).

Похвальба. Марнославство. Гордість. Соціальні мережі дозволили цим монстрам вирости до неймовірних розмірів. Вони надали майданчик для цього та зробили це нормою. А решта людей — проковтнула нову норму. Ми добровільно віддаємо свій час, щоб переглянути чужі події, пропускаючи свої. Ми добровільно забираємо чужий час, коли постимо показні речі зі свого життя. Ми перестали телефонувати, писати та зустрічатися. Ми просто дивимося, хто як живе та що робить. Ми перестали виникати в мотиви своїх дій, думок та слів.

Біблія нам каже: «Не будьмо чванливі, не дражнімо один одного, не завидуймо один одному!» (Гал. 5:26). Інший переклад каже: «Не будьмо самозаханими».

Уявляєте — можна закохатися в себе й милуватися собою.

Чванливість або в іншому переведенні «марнославство» (походить від слів «марний» і «слава») — прагнення добре виглядати

в очах людей, потреба в підтвердженні своєї переваги, що іноді супроводжується бажанням чути від інших лестоті.

Тлумачний словник визначає марнославство як «пиху, надмірно високу думку про себе, погорду, зарозумільність, зазнайство, далеке від правди чванливе виховання».

Біблія також каже: «А тепер ви хвалитеся в своїх гордошах (марнославстві), лиха всяка подібна хвальба!» (Як.4:16).

Батько гордості та марнославства — диявол. У своєму

гніві першим об'єктом для

помсти Богу ворог вибрал людей

— Адама та Єву, які, на відміну

від сатани, були щасливими

та мали святе спілкування з

Богом. Війна проти близько-

го спілкування з Богом триває

й досі. Через марнославство

відбувається відлення від чи-

стої та святої природи Творця. Вичерпується джерело живлення всередині людини, саме тому вона шукає інших способів визнання та живлення вже від людей.

«ЩОБІ БАЧИЛИ ЇХ...»

Яка «доза» для залежної людини, така ж доза уваги потрібна залежному від марнославства. Ендорфін, гормон щастя, дає сигнал у мозок, що ти щасливий, коли доза уваги приходить, тільки це щастя триває недовго, лише короткий час. Завтра ти шукатимеш цього досвіду знову, знову і знову.

Ісус свого часу наголосив: «Усі ж учники свої вони роблять, щоб їх бачили люди, і богомілля свої розширяють, і здовжують китиці» (Мт.23:5).

Акцент тут на словах — «їх бачили».

Іноді людям хочеться творити добро лише заради того, щоб їх бачили люди, щоб про них говорили, щоб їх хвалили. Самоощінка в такому разі відразу вирівнюється, і як тільки людину не помітили або недостатньо похвалили, у її очах всі люди стають злими, невдячними, несправедливими (хоча я й не виключаю думки, що люди таки злі й невдячні, але тут ми визначаємо фокус своєї уваги).

ГОЛОС ПЛОТИ

Голос плоті — це голос марнославства. З духовного погляду, усередині людини щоміті йде боротьба: плоть вимагає свого, а дух у міру своїх сил опирається цим вимогам. Чим більше в нього сил, тим сильніше він впливатиме на людину, «бо тіло бажає противного духові, а дух противного тілу, і супротивні вони один

одному, щоб ви чинили не те, чого хочете» (Гал. 5:17).

Коли приходить марнославство, підсвідомо чуємо: «Я не гірший, ніж вони», «Потрібно отримати дозу уваги», «Чому б мені не показати...», «Я маю право». Тон розмови задає тут тіло, яке весь час порівнює тебе з рештою, підкреслює своє хороше й чекає на увагу.

Якщо дух людини слабкий, воля придушена, духовного розвитку немає, вона легко піддається тілесній природі — і прояв у ній себелюбства, гордості, похвальби, марнославства буде більшим.

«Чи ж ви аж такі нерозумні? Духом почавши, кінчите тепер тілом?» (Гал.3:3).

ВИБІР

Щодня я маю вибір, на що витратити свій час. Можна добре почати, але погано закінчити, можна почати духом, а закінчити плоттю. Звичайно, є багато хороших, повчальних каналів, проповідей, статей та наукових досліджень, а є те, що порожнє. Де я живу свою пиху? Кому віддаю свій час? Чому я роблю те, що роблю, показую, те, що показую? Який мотив? Яка причина? Чи можу я обійтися без перегляду чужого життя?

Ці питання перш за все ставлю собі, ділюся своїми думками вголос із вами. Допоможи нам, Боже, залишитися чистими, вірними, сильними в Дусі для виконання добрих діл, які Бог призначив нам.

Встояти.

Критично мислити.

Не вестись на все, що цей світ проштовхує нам як маскультуру.

Допоможи, Боже!

Оксана ГРАБЧУК

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Група римських вояків від 5 тисяч. **2.** Невістка Ноомі. **3.** Ім'я, означає «гірка». **4.** День спокою у євреїв. **7.** Перше юдейське місто, де почали вклонятися ідолам. **8.** Батько Єровами. **10.** Стародавнє місто, в якому був Авраам. **14.** Гора Бога. **15.** Один із судів Бога. **18.** Місто-сховище в Башані. **19.** Коли Петро появився в садибі Марії, служниця Рода подумала, що це... **21.** Диякон ерусалимської церкви. **23.** Ставок, у якому умився сліпий і став зрячим. **24.** Учень Ісуса. **27.** Син Рут. **28.** Начальник хору в часи Давида.

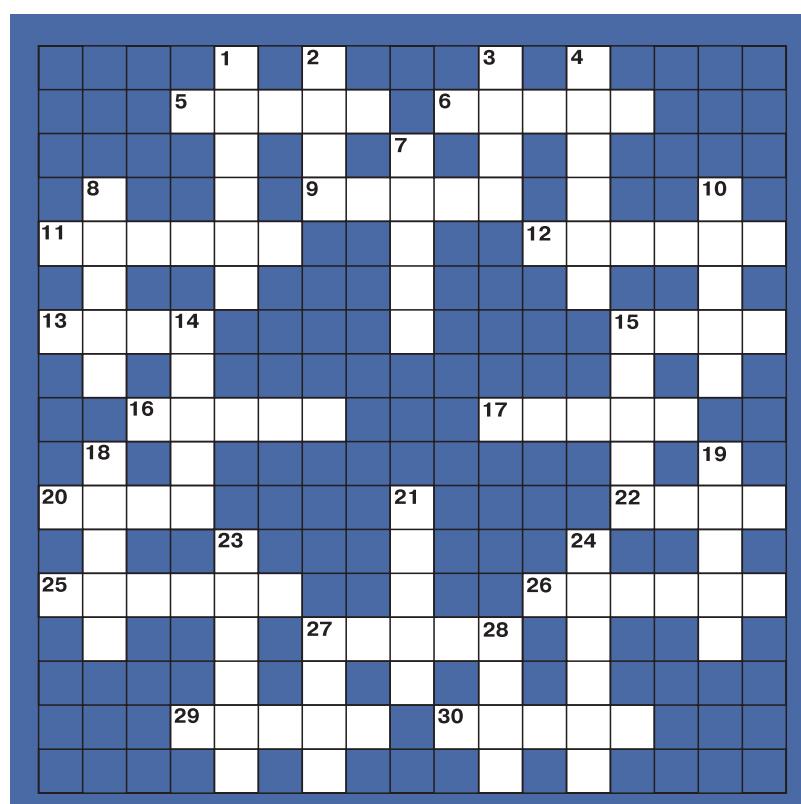
По горизонталі:

5. Відрікся від Ісуса. **6.** Живе і в царських палацах. **9.** Річка Дамаска. **11.** Суддя Ізраїлю. **12.** Провінція, де тетрапархом був Пилип. **13.** Йому відсік вухо Петро. **15.** Єгипетська кара. **16.** Сузір'я, яке згадує Йов у 9-му розділі. **17.** Син Адама. **20.** Вбив Авнера. **22.** Дочка Якова. **25.** Пророк та вчитель в Антіохії. **26.** Місто, в якому народився Єремія. **27.** Остання буква грецького алфавіту. **29.** Місто на Криті. **30.** Головний убір первосвященника.

Відповіді на кросворд, розміщений у №1 (січень), 2024 р.

По вертикалі: 1. Вавилон. 2. Корей. 3. Самос. 4. Міцраїм. 8. Меліт. 13. Омега. 15. Авдон. 18. Радість. 19. Сіван. 21. Самарія. 24. Аврам. 25. Шіфра.

По горизонталі: 5. Самсон. 6. Таршіш. 7. Шамір. 9. Алфей. 10. Сіхар. 11. Єліяв. 12. Нахон. 14. Салим. 16. Бетен. 17. Лоїда. 18. Рахав. 20. Онікс. 22. Еміма. 23. Адада. 25. Шамма. 26. Сінай. 27. Степан. 28. Арабія.

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA653052990000026008020806717,
в Приватбанку м.Луцька. Код 13359754,
або на картковий номер: 4246 0010 0405 2795,
з поміткою: «Пожертвування»
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилається на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Виходить щомісяця

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.

Тираж: 5000 примірників

Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Редактор: Юрій ТРОЦЬ

Адреса: вул. Вороніхіна, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024

Телефон: 0332-25-44-06

E-mail: golosnadiyi@gmail.com

www.voice.org.ua